

Al sinds jaar en dag verzorgt Cor Vos met zijn team het beeld in Wieler Revue. Gepokt en gemazeld in het wielermilieu als hij is, met een ervaring in binnen- en buitenland van meer dan 35 jaar en met een prominente plaats op de motor rond het peloton, ontgaat hem niets. Maar de ene foto is niet de andere. Er kan een verhaal achter zitten. Hoe het werkt, legt Vos maandelijks in een eigen rubriek uit.

Lekker relaxen

COR VOS

Beeld: Wessel van Keuk / Cor Vos

Aan de na-Tourcriteriums heb ik zelf niet veel aandacht besteed. Het is wielersport, leuk voor het publiek, toeschouwers genieten, drinken, maken plezier en netwerken een beetje. Het is zeker wielersport, maar wel gedrenkt in een geregisseerd sausje. Daar in zo'n feestende massa je foto maken lukt best, maar de volgende dag is het weer precies hetzelfde. Dat verveelt dus snel. Als fotograaf wil je immers afwisseling. Denk niet dat ik me niet prettig voel bij zoveel jolijt. Ik geniet daar best wel van en dronken zal ik er zeker niet worden. Alcohol vind ik maar niks. Leuker, veel leuker, is natuurlijk het volgen van klassiekers. Daar is immers de pure actie te vinden. San Sebastian, ik schreef het de vorige keer al, is niet gemakkelijk te bereiken. Toch viel het dit jaar mee, de lange reis naar het Baskenland. De Italiaan Leonardo Bertagnolli won daar de spurt van zijn medevluchter Juan Manuel Garate. En op top van de Jaizkibel was het gemakkelijk fotograferen. Goed voor het archief, dat zeker. Hamburg leverde bijna weer een zege op voor mijn vriend Oscar Freire. Het Rabo-treintje met Leon van Bon en Juan Antonio Flecha had zich een beetje verkeken op die Italiaanse Lamprenner. Jammer. Maar eerlijk is eerlijk; ik gun het Alessandro Ballan van harte.

Op het gemak

Lekker relaxen in de Eneco Tour, dat was mijn doel. Op het gemak werken, geen stress. Voor de start de Eneco gasten met hun chauffeurs op de foto zetten. Lekker ouwehoeren over vroeger met oud-renners. Gerard Koel, Piet de Wit, Jan Janssen en Fons de Wolf hebben genoeg in het verleden meegemaakt en kunnen

daar uren over vertellen. Kalm aan dus. Wessel van Keuk op de motor zorgt wel voor de harde actie. Ik had nu mooi de tijd om eens lekker te experimenteren met de nieuwste Canon DS Mark III. Een beest van een camera. Niet te geloven wat een kwaliteit. Bestanden van ruim 60 megabyte per foto levert dit monster. 'n 21 megapixel camera! Vijf beelden per seconde kun je er mee maken. Wie heeft ooit kunnen denken dat mensen dit konden uitvinden. In de afgelopen Tour werkten we met het kleine broertje, de Canon 1D Mark III. Voor sportfotografen het ultieme stukje gereedschap. Snel als een op hol geslagen peloton, met zijn tien beelden per seconde. Deze camera is zo fantastisch, dat je daar ook met geheel nieuwe opnametechnieken goed uit de voeten kunt. Was het tot voor kort onmogelijk om met hoge asa-waarden een acceptabel beeld te krijgen, met dit wonderdje is het mogelijk om op een normale bewolkte dag met 3200 asa foto's te maken. Dat hoeft natuurlijk niet, maar het kan zomaar. Ik wilde eens lekker gaan uitvogelen wat je daar nu allemaal mee kon doen. Actie beelden met 1/8000 seconde zien er uiteraard anders uit dan als je de sluiters op bijvoorbeeld 1/250 ste instelt. Het beeld heb je dan compleet bevroren. Dat is in alle jaren dat ik fotografeer eigenlijk nooit ter sprake geweest. Bij mijn foto's moest je, als je tenminste goed kijkt, een beetje beweging zien. Spaken die helemaal stilstaan, een ketting waarin geen beweging zit, komt niet natuurlijk over. Daar zal ik dus geen verandering inbrengen. Voor een magazine zoals dit mooie blad Wieler Revue, waarin sinds de komst van hoofdredacteur Maarten Noppen heel veel meer aandacht is voor fotografie, moet je als fotograaf een grote verscheidenheid aan beeldmateriaal kun-

nen leveren. Anders dan bij kranten dus. Daar is meestal een foto voldoende. Al jaren probeer ik tijdens het wielrennen de renners van veel verschillende kanten 'aan te snijden'. Dat is een vakterm voor het uit verschillende hoeken fotograferen van je onderwerp. Buiten het actuele actiegebeuren, zoals de ultieme demarrage, de finish en het podium met de winnaar moet er ook gelet worden op emotie van zowel winnaars als verliezers. Als je die punten in de laatste zin optelt, kom je nog maar aan zes verschillende foto's. Als fotograaf zal je dus ook oog moeten hebben voor mooie landschappen, gekke momenten komen in bijna elke wedstrijd wel voor. Als man of vrouw met de camera moet je dan gewoon zorgen dat je op het juiste moment op de juiste plaats bent met een goed ingestelde camera.

Ziekenhuis

Lekker relaxed werken in de Eneco Tour was dus mijn doel. Na drie etappes kon ik helaas mijn perskaart inwisselen voor een

gastenbandje. U kent ze wel. Als u als VIP ergens komt krijgt u meestal zo'n irritant gekleurd bandje om de pols om ergens in te mogen. Welnu ik moest mijn perskaart deze keer inruilen voor een wit bandje met de tekst IKAZIA ziekenhuis erop. Een irritant bandje, wat niet bedoeld was om als gast binnen te komen. Nee, een teken dat je niet zomaar weg zou lopen. Ineens lag ik in het ziekenhuis. Niet erg ziek, maar toch. Bang was ik wel. Er ging van alles door mijn hoofd. Het zou toch niet zo zijn dat ik, net als mijn motard Rene Wuycens, geveld zou worden door de meest ernstige ziekte die mensen in korte tijd sloop. Dat ik nooit meer bij het wielrennen aanwezig zou zijn draaide dagen door mijn kop. Ik probeerde op mijn hotelkamer afspraken te maken via mijn huisarts, maar liep tegen vele dichte deuren. Het was immers weekend. Specialisten werken bijna alleen maar op doordeweekse dagen en de medici die ik aan de telefoon kreeg schatten mijn bloedverlies niet hoog in. Maar de alleraardigste Rondearts

Jos Benders van Service Medical bracht uitkomst. Hij en zijn lieflijke assistente Guusje Vrehan (Claudia Cardinale voor intimit) vonden mij er een beetje te grauw uitzien. Twee telefoontjes verder was er een afspraak gemaakt voor een volledig onderzoek en dankzij deze sympathieke Limburger lag ik binnen anderhalf uur in het ziekenzaaltje van verpleger Emiel. Minder comfortabel als de, voor mij favoriete, suite in het Van der Valk Hotel, maar wel met betere faciliteiten. Dat ze daar, in het Limburgse land, geen infaus hebben is begrijpelijk. In Rotterdam kreeg ik wel zo'n ding toegediend. En ook veel goede zorg. Wat was ik blij dat er na vier dagen onderzoek niets kwaadwaardig gevonden werd. Heb ik nu mooi de tijd om een beetje uit te rusten, lekker zelf eens te gaan fietsen. Tijd ook om wat meer aandacht te besteden aan de voorbereiding van mijn nieuwe boek Emotions, dat in het najaar van 2008 op de markt komt. Binnenkort ziet U mij experimenterend en wel weer terug in het cyclisme. ■

Rondearts Jos Benders ('bedankt jongen') aan het werk in de Eneco Tour 2006, hier met Nico Eeckhout

